

D ů v o d y:

Přestupkem §u 516 tr. zák. předpokládané spáchání skutku takovým způsobem, že se tím zavdá příčina k veřejnému pohoršení, jest v rozhodovacích důvodech prvé stolice opodstatněno toliko větou, že se jednání obžalovaného dostalo později udáním Marie P-ové ve známost více lidí. Věta zmateční stížnosti, že nalézací soud klade tak obžalovanému za vinu jednání osoby druhé, od pachatele rozdílné, poukazuje zřetelně — uplatňujíc zmateční důvod čís. 9 písm. a), správně 10 §u 281 tr. ř. k námitce, že výrokem nalézacího soudu není skutková podstata zmíněného přestupku naplněna v uvedené známce skutkové. Stížnost jest v právu. Podle rozhodovacích důvodů byl skutek na Marii P-ové spáchán za nepřítomnosti jiných osob v bytě obžalovaného, jehož dvěře byly uzamčeny závorou, takže nemohlo z něho bezprostředně nastati veřejné pohoršení pozorováním skutku jinými osobami. Za jinaké vzdálenější způsobení veřejného pohoršení vyprávěním zneužitého děvčete o skutku byl by obžalovaný zodpovědným jen tehdy, byl-li sobě v době skutku vědom, že se podle zvláštních okolností případu jeho necudný čin může súčasněnou osobou dostati k vědomosti většího počtu lidí. Toto vědomí nalézací soud nezjišťuje, takže zmíněný zákonný znak nedošel skutkového opodstatnění a skutková podstata přestupku §u 516 tr. zák. není zjištěnými skutečnostmi naplněna.

Čís. 2273.

Neslušným (§ 303 tr. zák.) jest chování, které porušuje zvykem a mravem ustálený způsob zevního chování se ve veřejném životě.

Adorační pobožnost jest náboženským úkonem.

S hlediska §u 303 tr. zák. stačí, je-li neslušné chování objektivně způsobilé urážeti náboženské city jiných. V subjektivním směru nevyžaduje se úmyslu vzbuditi pohoršení; stačí vědomí neslušného chování.

Spadá sem demonstrativní zpěv německé nábožné písně při české bohoslužbě.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, Zm II 514/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 2. září 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §u 303 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítají stěžovatelé, že jednání obžalovaných nelze pokládati za neslušné chování ve smyslu §u 303 tr. zák., t. j. takové, jež by uráželo »city pobožnosti« ostatních věřících a bylo namířeno proti provozování náboženství po případě bylo vůbec v nějakém vztahu k němu. Pouhé dozpívání kostelní písně »Grosser

Gott«, nelze pokládati ani za demonstraci proti Bohu, ani proti dětské pobožnosti. Celý výstup vyvolal katecheta tím, že zahájil pobožnost dětí předčasně. Kdyby byl vyčkal, až bude dozpíváno všech 7 slok jako obyčejně, nic by se bylo nestalo. Ostatně prý ustali obžalovaní a jejich společníci ve zpěvu ihned, jakmile je katecheta vyzval slovy: »ted' je hodina pro děti«. Nelze proto říci, že obžalovaní jednali zlomyslně. Se zmatečnými stížnostmi, která z velké části nedbá rozhodných skutkových předpokladů rozsudku, provádějíc tak hmotněprávní zmatek proti zákonu, nelze souhlasit, ani pokud správně provádí věcnou námitku tvrzením, že jednání obžalovaných ani v té formě, jak je zjišťuje rozsudek, nenaplnuje skutkové podstaty přečinu podle §u 303 tr. zák.

Neslušným chováním rozumí ono zákonné ustanovení takové, které porušuje zvykem a mravem ustálený způsob zevního chování se ve veřejném životě. Nemůže býti pochybností o tom a zmatečnými stížnost sama nepopírá, že t. zv. adorační pobožnost školních dětí, konaná ve velikonoční době katechetou v kostele před nejsvětější svátostí oltární, vystavenou k adoraci, jest náboženským úkonem, veřejným provozováním náboženství ve smyslu §u 303 tr. zák. Takový úkon však vyžaduje podle ustálených zvyklostí a mravů ode všech, kdož jsou při něm přítomni, náležité chování, odpovídající posvátnosti a vážnosti úkonu i místa. Obžalovaní prohřešili se proti tomu, co jim zvyk, mrav a tradice kázaly tím, že (jak rozsudek zjišťuje) přes to, že byli upozorněni znamením zvonku i ústním prohlášením katechety, že minula doba určená pro lidovou pobožnost, jimi řízenou, a že započala pobožnost dětí, po dvakráte vpadli zpěvem německé písně do pobožnosti, konané jazykem českým, a to způsobem demonstrativním a provokativním v úmyslu, by modlícího se katechetu přehlušili a umlčeli, což se jim také podařilo. A tento nepřístojný způsob zpěvu, nikoliv pouhý zpěv nábožné písně, jak mylně tvrdí stěžovatelé, při němž jeho původcům nešlo podle přesvědčení soudu o výkon pobožnosti, nýbrž o národnostní demonstraci proti české pobožnosti a modlitbě, správně kvalifikoval nalézací soud jako neslušné chování, neslučitelné s posvátností a vážností místa o úkonů náboženských v něm provozovaných. Míra neslušnosti chování obžalovaných byla taková, že byla nejen objektivně způsobitelná druhé účastníky pobožnosti urazití v jejich náboženských citech a vyvolatí v nich odpor a nevěli, nýbrž i skutečně v nich vzbudila pohoršení, jak soud výslovně zjišťuje na základě seznání celé řady svědků. Pro omezující výklad pojmu neslušného chování, obsažený ve zmatečnými stížnostmi, neposkytuje jasné znění zákona opory. Podle §u 303 tr. zák. IV. případ jest trestné každé vědomě neslušné chování v čase veřejného provozování náboženství, je-li takové, že z toho může jiným vzejítí pohoršení, tedy každé neslušné chování bez ohledu na to, je-li namířeno proti Bohu, či proti provozování náboženství, a uráží-li ve skutečnosti náboženské city druhých, čili nic. Stačit, že je k tomu objektivně způsobitelné. Po subjektivní stránce není třeba zvláštní zlomyslnosti, také ne úmyslu, vzbuditi pohoršení; stačí pouhé vědomí neslušného chování. Tvrzení zmatečnými stížnostmi, že výstup vyvolal katecheta předčasným zahájením adorace dětí a že obžalovaní ustali ve zpěvu, jakmile byli

vyzváni, by jej ukončili, nejsou vzata z obsahu rozsudku a nelze k nim proto přihlížeti. Prvý soud naopak zjistil formálně bezvadně, že pobožnost dětí byla zahájena obvyklým způsobem tím, že bylo dáno znamení zvonkem a korouhví, když byl před tím katecheta vyčkal, až obžalovaní se svými společníky dozpívají započatou sloku, a že obžalovaní, ačkoliv jim bylo známo, že po daném znamení zvonkem měli zpěv ukončiti a ačkoliv byli na to ještě zvláště katechetou upozorněni, pokračovali demonstrativně ve zpěvu dále, v úmyslu, by českou pobožnost znemožnili a umlčeli, čímž vyvolali veřejné pohoršení zvláště u starších zbožných osob v kostele přítomných, kteří sami svým zakročením přiměli zpěváky k ukončení zpěvu a národnostní demonstrace.

Čís. 2274.

Po nezávadně proneseném výroku porotců nelze kromě vyjimečných případů §§ů 327 odstavec čtvrtý a 331 tr. ř. dávatí porotcům nové otázky (§§y 316, 344 čís. 6 tr. ř.).

Doplnění otázek má místo jen v případech §§ů 316, 331 tr. ř.

Eventuelní otázku jest dáti současně s otázkou hlavní. Nepoložení eventuelní otázky nemůže býti podkladem opravovacího řízení ve smyslu §u 331 tr. ř.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, Zm II 555/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Jihlavě ze dne 20. října 1925, jímž byla obžalovaná podle §u 334 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin vraždy dítěte podle §§ů 134, 139 tr. zák.

D ů v o d y:

Porotcům byla dána pouze jedna hlavní otázka, znějící na I. případ §u 139 tr. zák. (positivní vražda dítěte) a odpovídající zcela obžalobě, omezené rovněž jen na tento případ. Žádná ze stran nepodala návrhu na změnu nebo doplnění otázek. Teprve po té, když byl vrchní porotce přečetl výrok porotců, zodpověděvších hlavní otázku všemi hlasy (12) záporně, navrhl veřejný obžalobce, by porotcům byla dána otázka eventuální na II. případ §u 139 tr. zák. (negativní vraždu dítěte). Porotní sbor soudní zamítl návrh ten jako opožděný a v tomto období již nepřipustný. Zamítavé usnesení odůvodnil v podstatě tím, že, když byly již otázky porotcům odevzdány, by je vzali v poradě, jest naprosto nepřipustno měniti nebo doplňovati je, leč v případech v zákoně výčetmo uvedených, totiž jen v případě §u 327 tr. ř., když porotci sami projeví přání, by otázky, jim dané, byly změněny nebo doplněny, a v případě §u 331 tr. ř., když výrok porotců jest nejasný, neúplný a sám s sebou v rozporu. Připuštění dalších (eventuálních) otázek po té, když porotci již vynesli výrok nezávadný, přičilo by se celému duchu předpisů trestního řádu o řízení porotním, neboť strany mají podle §u 316